

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4717/2019
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др Илије Зиндовића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца Ловачко удружење „Поречје“ из Вучја, чији је пуномоћник Верољуб Мићић, адвокат из ..., против туженог АА из Горине, чији је пуномоћник Веселин Станковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5230/18 од 20.09.2018. године и допунског решења Апелационог суда у Нишу Гж 5230/18 од 19.11.2018. године, у седници од 17.06.2020. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5230/18 од 20.09.2018. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против допунског решења Апелационог суда у Нишу Гж 5230/2018 од 19.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против допунског решења Апелационог суда у Нишу Гж 5230/18 од 19.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 1918/17 од 21.12.2017. године усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени је обавезан да му исплати износе наведене изреком са припадајућом законском затезном каматом, укупно 633.612,53 динара. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 307.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5230/18 од 20.09.2018. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца, и тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 354.600,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...87/18), и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, и на коју се ревизијом неосновано указује. Нема битних повреда поступка из члана 374. став 2. тач.6, 8, 10. и 11. ЗПП, на које се ревизијом неосновано указује, а због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП ревизија се не може поднети, према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, у периоду до 2004. године до 31.05.2007. године, тужени је као власник књиговодствене агенције био ангажован од стране тужиоца ради обављања књиговодствених услуга. У поступку контроле пословања тужиоца, Пореска управа је установила да је у периоду од јануара 2005. године до новембра 2006. године у 39 случајева вршена исплата без обрачуна и плаћања пореза, па су тужени и одговорно лице решењем Пореске управе од 25.09.2009. године кажњени због исплате новца ангажованим физичким лицима која нису била у сталном радном односу. Како ове обавезе нису измирене добровољно, дошло је до принудне наплате, па је у периоду од 07.09.2010. године до 25.03.2011. године са текућег рачуна тужиоца као дужника скинуто укупно 636.613,16 динара. Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке обрачуната је висина новчаних износа који су према пореском решењу о кажњавању у поступку принудне наплате исплаћивани са рачуна тужиоца. Све изречене казне односиле су се на период у коме је књиговодствене услуге обављао тужени.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да постоји одговорност туженог, као власника књиговодствене агенције, који је незаконитим и неправилним радом довео до тога да тужилац претрпи штету, коју је тужени дужан да му накнади у смислу члана 172. ЗОО.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Чланом 35. Статута туженог, који је важио у спорном периоду, прописано је да је Управни одбор извршни орган Ловачког удружења и да, између осталих надлежности, управља имовином и средствима и одлучује о трошењу новчаних средстава, да је овлашћени орган за доношење одлука о финансијском пословању и да одлучује о обављању послова и закључивању уговора, о вођењу пословних књига и састављању финансијских извештаја. Статут представља основни општи акт Удружења, према одредби члана 12. Закона о удружењима („Сл. гласник РС“, бр.51/09, 99/11).

У спорном периоду тужени је као власник агенције за књиговодствене услуге био ангажован од стране Управног одбора тужиоца, као овлашћеног органа, за пружање књиговодствених услуга. Тадашњи председник Ловачког удружења, као одговорно лице, правноснажном кривичном пресудом је ослобођен од оптужбе да је ангажовањем агенције туженог злоупотребио службени положај. Одлуком Управног одбора тужиоца од 25.04.2003. године, одлучено је о ангажовању ББ као управника ловишта, без надокнаде, с тим да му буду исплаћиване дневнице по основу коришћења сопственог возила и по основу обиласка терена, као и накнада за исхрану на терену, а Одлуком Управног одбора од 26.01.2004. године признати су му трошкови употребе сопственог возила у службене сврхе до 300 км месечно. Наведене одлуке донео је Управни одбор тужиоца као овлашћени орган за управљање имовином и средствима удружења, па је правилан закључак другостепеног суда да ове одлуке искључују сваку одговорност туженог као књиговође, који је своју делатност обављао по основу ангажовања од стране овлашћеног лица тужиоца. Такође, туженом је од стране Управног одбора издато пуномоћје за заступање и вођење управног спора у управном поступку поводом новчаног кажњавања тужиоца због исплате дневница без пореза и доприноса, у коме је пресудом Врховног суда Србије од 24.04.2009. године тужба одбијена. Правилан је закључак другостепеног суда да не постоји узрочно последична веза између радњи туженог и штете настале на страни тужиоца, с обзиром да је као књиговођа поступао по налозима тадашњег председника тужиоца и Управног одбора, као овлашћених органа, који су донели одлуку о исплати дневница без плаћања пореза и доприноса, па самим тим нема ни одговорности туженог за накнаду штете у смислу чла.154. и 158. Закона о облигационим односима.

Ревизијом тужиоца неосновано се указује на погрешну примену материјалног права и наводи да је књиговодствена агенција туженог била у обавези да води књиге, врши плаћања, а самим тим и да уплати припадајуће порезе и доприносе, што није учинила, па је својим незаконитим деловањем причинила штету тужиоцу. Супротно овим наводима, одлуке о исплати дневница без пореза и доприноса донео је Управни одбор као овлашћени орган тужиоца, чиме је искључена одговорност туженог као књиговође.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Тужилац је благовремено поднео ревизију против допунског решења Апелационог суда у Нишу Гж 5230/2018 од 19.11.2018. године, којим је тужилац обавезан да туженом поред трошкова поступка досуђених другостепеном пресудом исплати још 30.000,00 динара, као и законску затезну камату на износе од 279.000,00 динара од извршности пресуде до коначне исплате.

Ревизија је поднета због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Ревизијом се указује на погрешан обрачун трошкова поступка, али се не указује на законске разлоге за подношење посебне ревизије у смислу члана 404. став 1. ЗПП, а

због битних повреда поступка посебна ревизија се не може поднети. Зато је одлучено као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. у вези члана 420. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 28. ЗПП, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Како у овој парници трошкови поступка нису чинили главни захтев, из цитиране законске одредбе произлази да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић